



இன்னும் வண்ணாத்தி வரவில்லை. வயெயில் கொளுத்தும் அந்த வளையிலும் எனக்குக் குளிர்ந்தது. நாரியைப் பிடிப்பது போலவும், அடிவயிறறில் அழுத்துவது போலவும் அவஸ்தையாக இருந்தது. கால்கள் இழுத்து இழுத்து வலித்தன. தொண்டை வரண்டிருந்தது. மதிய இடவளேகைக்குப் பள்ளிக் கட்டத்தால் வந்து 3மணி நேரமாகி விட்டது.

காலையே எனக்குள் வித்தியாசமான அவஸ்தைகள். ஏதோ பயமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் யாரிடமும் எதுவும் சொல்லவில்லை. பாடசாலையைக் குப்பின கட்டிவிட்டு வந்தேன். சின்ன இடவளேகைக்கு... எனக்கும் வந்து விட்டது.

முதன்முதலாக ஐந்தாம் வகுப்பில் ஜெயலட்சுமி. பின்னர் மனோகரி. ஆறாம் வகுப்பில் ஒருத்தரும் இல்லை. அல்லது வளையில சொல்லவில்லை. ஏழாம் வகுப்பில் சிவமணியில் தொடங்கிப் பலர். இப்போதெல்லாம் எமது வகுப்பில் யாராவது பாடசாலையைக் குப்பின விட்டாலே, 'டீம்' போட்டுட்டாளோ..!' எனப்பதான ஊக்கங்கள்.

எனக்கு எனது வலியை விட, யாராவது அறிந்து விடுவார்களோ என்ற வடிகத்துடனான அச்சம். அழுகையாக வந்தது. குற்றத்தை 14 நாட்களுக்கு பாடசாலையைக் குப்பின கமளிக்க முடியாது.

எல்லாம் போக சிறிய இடவளேயின் பின் இன்னும் இரண்டு பாடம் முடியத்தான் பெரிய(மதிய) இடவளே. அதுவரையார் கண்ணிலும் எந்த அசுமாதமும் தெரியாமல் என்னையான் காப்பாற்றியாக வணேடும்.

பெரிய இடவளேகைகான மணி அடித்த போது எழுந்து பார்த்தேன். எப்படித்தான் சட்டையைக் குடையே பரத்தி விரித்திருந்த போதும் சில துளிகள். சட்டைக்கேள் மறத்ததுக் கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்தேன். களையாக இருந்தது. அம்மாவிடம் நேரே போய்ச் சொன்னேன். அங்குதான் வினையே ஆரம்பித்தது.

அம்மா சும்மா இருந்திருக்கலாம். அம்மம்மா, பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி, மாமி, மச்சாள் என்று எல்லோருக்கும் பறையடி விட்டா. சொல்லாவிட்டால் குற்றம். சொல்லித்தான் ஆக வணேடும்பது அம்மாவின் நிலை. ஊர்க்கிழவிகள் எல்லோரும் என் வீட்டில் கட்டி விட்டார்கள். இனி அம்மாவின் கையில் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் சொற்படிதான் எனது ஒவ்வொரு அசுவும்.

குளித்து உடும்பை மாற்றி எனது படுக்கையில் என்னைப் படுக்க விட்டால் எனக்குப்

போதும் . அத்தனை அசதி எனக்கு. வண்ணாத்தி வந்து சலேலை தந்துதான் நான் மாற்ற வணைட்டுமாம் . அதுவரை மிடறு தண்ணீ ருக்கும் எனக்கு அனுமதியில்லை. வண்ணாத்தியிடம் இரண்டு பகுதியாக ஆட்கள் வற்றிலை, பாக்கோடும் போய் விட்டார்கள் . அவளகை கண்டு பிபிக் கவில்லையென்றும் , இன்னும்பொருதரம் கடற்கரைப் பக்கம் போய்ப் பார்த்து வருவதாகவும் ஒரு பகுதி வந்து சொல்லிப் போனது. கடற்கரையில் அவள் ஊர்த்துணிகளை உலர்த்திக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற ஊகத்தை கிழவிகள் தான் சொன்னார்கள் .

கிழவிகள் அநாயசமாக இருந்து வற்றிலை பாக்கோடும் ஊர்க்கதைகளையும் மின்று கொண்டிருந்தார்கள் . இடகை கிடகை கலயாணமே ஆகாமல் முதிர்கன்னியாக இருக்கும் சரஸ்வதியையும் , சண்முகத்தாரோடும் ஒபிப்போன சாம்பவியையும் என்று கடித்துக் குதறினார்கள் . எனக்கு நாரி வலித்தது. „அம்மா..!“ என்று கபிபிட்டும் பார்த்தனே . என்குரல் ஈனஸ் வரமாய் ஒலிப்பது போலிருந்தது.

அம்மாவின் முகத்தில் களபைப்போடும் வதேனை ரகைகளும் திரிந்தன. என்னபைப் பார்க்க அவவகும்ப பாவமாக இருந்திருக்க வணைடும் . யாருக்கும் திரியாமல் கொஞ்சம் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்து "சத்தம் காட்டாமல் மளமளவெண்டு குடி" என்றா. பால் விடாத கோப்பிதான் . என்றாலும் எனக்குத் தவோமிர்த்தத்தைக் கண்டது போன்ற மகிழ்ச்சி.

சுடச்சுடக் குடித்து விட்டனே . கொஞ்சம் குரல் வந்தது. "அம்மா.. எப்ப எல்லாம் முடியும் நான் படுக்கப் போறன் ." என்று கஞ்சினனே . அம்மா "கொஞ்சம் பொறு பிள்ளை" என்று சொல்லி விட்டு சமயைலறகை குள் நுழைந்து விட்டா.

எனக்குச் சமயைல் , வண்ணாத்திக் குக் கொடுத்து விட சலேலை - சாமான்கள் , வந்தவர்களகை கவனிப்பது என்று அம்மா பரபரத்துக் கொண்டிருந்தா. வந்த கிழவிகளில் சிலர்தனீ ரயைவே வணைட்டாமென்று விட்டு வற்றிலை பாக்கோடும் மட்டும் நின்றார்கள் . அம்மம்மா என்னிலிருந்து பத்து மீற்றர்தளளியே நின்றா. நான் துடக்காம் .

ஒருவாறு வண்ணாத்தி வந்து சரே மாலயாகி விட்டது. கிணற்றடியில் சருகுகளும் , சுள்ளிகளும் அடக்கி அதற்கு மலே என்னை இருந்தி... உள்ளாடகைகை களயைச் சொன்னார்கள் . எனக்கு மூதற் தண்ணி வாரக்கப் போகிறார்களாம் .

நிமிர்ந்து பார்த்தனே . எல்லாக் கண்களும்மே என் மலே மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

(1972)

- □□□□□□□□□□